

## **Zij Hij**

We komen elkaar eigenlijk nooit tegen, Hij en ik, maar toch, op een gegeven moment voel je gewoon iets. Je merkt het aan de manier waarop iemand naar je kijkt, je groet, soms zelfs in het voorbijgaan je heel vluchtig aanraakt, quasi toevallig. In een droom achtervolgde Hij me ook letterlijk.

Ik zat op een gewone fiets, uiteraard, Hij op een e-bike met lage instap, tuttut. Ik dacht 'hoepel op, man, bemoei je met je eigen zaken' en besloot hem stuk te rijden. De accu van zijn fiets helemaal leeg, dat was mijn doel, en hijzelf radeloos en wanhopig. Ik wist natuurlijk niet waar Hij woonde, ik wil het ook niet weten, maar ik gokte toch wel ergens in het dorp zelf. Een vrijstaand huis, geen rijtjeshuis, ook geen twee-onder-een-kapper, maar toch zeker geen groot pand met licht golvende landschapstuin en automatisch hek met camera. Dat betekende in elk geval dat ik weg moest van het centrum, want de kronkelwegen die ik voor Hem in petto had moesten niet alleen de accu van zijn fiets maar ook die van hemzelf buiten spel zetten. Dat God een taaie is, wist ik al, maar dat bleek maar weer eens. Ik wist niet dat wat in fraaie toeristentaal tegenwoordig het Dommeldal heet, zo groot was. En dat er in dat uitgestrekte gebied nog zoveel paden niet geasfalteerd zijn. Na een paar uur sjezen was ik keikapot, ik zat onder de modder, maar zijn accu deed het nog als een tierelier.

Ik zocht een eettent en hoopte maar dat Hij het fatsoen zou hebben om buiten te blijven. Of op te rotten, nog beter. Patatje oorlog en een grote cola, grote goden, wat kan een mens van vlees en bloed daar zin in hebben. Terwijl de friet in het vet lag te spartelen begon ik al spontaan te kwijlen. De cola liet een stevige boer boven komen, met een zekere wellust voelde ik 'm opkomen, juist op het moment dat er een vrouw binnen kwam. Ik voelde me betrappt als een puber die een grote mond krijgt van zijn moeder. Ik schaamde me ten overstaan van die vrouw en besepte dat ik er met de modder op broek, schoenen en jas niet uit zag. Zij kwam naast me staan, ze rook lekker. Ze leek me iets ouder dan ik, beschaafder ook. Ze nam me rustig op - iets waar ik helemaal niet tegen kan, en raakte me vluchtig aan. Ze bestelde en sprak de jongen die er werkte bij zijn voornaam aan. Ik was verbaasd. Zij merkte het en zei 'hij is mijn zoon'. Ik durfde geen van de twee goed aan te kijken, maar zag het nu wel: beiden waren op een bepaalde manier mooi. Ze hadden iets teders en tegelijk iets stevigs. Zoals mijn moeder ook een enkele keer een mooie vrouw kon zijn, als ze eens even geen last had van de dagelijkse sores, lang geleden.

Buiten ons was er niemand in de cafetaria. Haar zoon had gelukkig geen muziek op staan, het scherm aan de muur liet niets zien. We aten onze friet aan hetzelfde tafeltje en zwegen. Een aangenaam zwijgen, weldadig. Geen boer meldde zich nog; deze vrouw haalde zomaar het mooie in mij naar boven. We namen koffie en ik vertelde dat ik op de vlucht was, maar eigenlijk geen idee had voor wie, waarop zij vertelde dat ze hier een date had en ook geen idee had met wat voor iemand. Opeens drong het tot ons door hoe grappig het was wat we zeiden: vlucht en date, weggaan en naderen, ontkennen en verlangen. Zie daar de mens. Ook buiten was er niemand; het voelde fijn samen. Ik pakte mijn fiets, Zij nam de e-bike.

**fxvdp**

**Frank van de Poel Nuenen**